

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/33/2014
Identifikačné číslo spisu:	8012200920
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8012200920.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Consumer Finance Holding, a.s., IČO: 35 923 130, so sídlom Hlavné nám. 12, Kežmarok, v zastúpení Beňo & partners, Advokátska kancelária, s.r.o., Nám. Sv. Egídia 95, Poprad, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. SK/0282/99/2012 a SK/0202/99/2012 zo dňa 15. októbra 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 3S/95/2012-122 zo dňa 17. januára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/95/2012-122 zo dňa 17. januára 2014 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Prešove, rozsudkom č. k. 3S/95/2012-122 zo dňa 17. januára 2014, podľa ust. § 250j ods. 2, písm. d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zrušil rozhodnutie žalovaného č. SK/0282/99/2012 a SK/0202/99/2012 zo dňa 15. októbra 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 719,10 eur na účet jeho právneho zástupcu.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí preskúmal v intenciách ustanovení § 24 ods. 1 v spojení s § 23 ods. 3, s § 27 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len zákon č. 250/2007 Z.z. alebo zákon ochrane spotrebiteľa), v spojení s ustanoveniami zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch) a s ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších

predpisov (ďalej len správny poriadok).

Krajský súd z pripojeného administratívneho spisu mal preukázané, že rozhodnutím sp. zn. P/0416/07/11 a rozhodnutím sp. zn. P/0436/07/11 bola žalobcovi pre porušenie spotrebiteľského práva konkrétne pre porušenie povinností vyplývajúcich z § 4 ods. 2 písm. a/a písm.b/ a § 4 ods. 6, § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/a § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa uložená peňažná pokuta v celkovej výške (v súhrne za obe správne rozhodnutia) 80 000 eur a to z dôvodov uvedených v rozhodnutí, ktoré mali byť obsiahnuté v 162 zmluvných podmienkach/iných údajných pochybeniach nachádzajúcich sa v jednotlivých kontrolovaných spotrebiteľských zmluvách, (jednalo sa o 4 typy kontrolovaných spotrebiteľských zmlúv). Podaním odvolania žalobcu proti uvedeným rozhodnutiam žalovaný správny orgán v napadnutom rozhodnutí prehodnotil postup postihu žalobcu, uznal odvolacie dôvody v 147 prípadoch (podmienkach) zo 162 prípadov (podmienok). Žalovaný vo svojom rozhodnutí konštatoval, že žalobca sa v týchto prípadoch nedopustil protiprávneho konania, a teda ani nenaplnil skutkové podstaty uvedené vo výroku rozhodnutia (porušenie povinností vyplývajúcich z § 4 ods. 2 písm. a) a písm.b) a § 4 ods. 6, § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, skutkové podstaty uvedené vo výroku rozhodnutia - porušenie povinností vyplývajúcich z uvedených ustanovení naplnil žalobca iba v pätnástych podmienkach/iných údajných pochybeniach z celkového počtu 162 a uložil žalobcovi peňažnú sankciu v celkovej výške 40 000 eur.

Krajský súd zistil, že žalovaný rozhodnutie sp.zn. P/0416/07/11 na základe odvolania žalobcu potvrdil napadnutým rozhodnutím SK/0282/99/2012 ako vecne správny postih len pre porušenie zákazu upierať spotrebiteľovi právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami a to za podmienky bod 13. 4 VOP k Zmluve o pôžičke č. 113441155 a pre „užívanie nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutej službe a nekalú obchodnú praktiku vo forme klamlivého opomenutia“; za údajné nesprávne uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v Zmluve o poskytnutí pôžičky a za drobné a ťažko čitateľné písmo VOP v Zmluve o poskytnutí pôžičky č. 7099465; v ostatnej časti vyhovel odvolaniu žalobcu a od potrestania upustil, pričom žalovaný upustil od postihu uloženého rozhodnutím P/0416/07/11 z celkového počtu 96 zmluvných podmienok/iných údajných porušení v 93 prípadoch.

Krajský súd zistil, že žalovaný rozhodnutie sp. zn. P/0436/07/11 potvrdil rozhodnutím SK/0202/99/2012 ako vecne správny postih len pre porušenie zákazu ukladať spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu a to za podmienky: Reklamačný poriadok bod 6.5/pís. b/c/d/, bod 6.6, bod 6.7 pre porušenie zákazu upierať spotrebiteľovi právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami a to za podmienky 4. práva a povinnosti spoločnosti, bod 4.3, bod 4.4, 5. práva a povinnosti klienta bod 5.9 k Zmluve o pôžičke č. 113441155, pre porušenie povinností zrozumiteľne formulovať zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a to za podmienky 4. práva a povinnosti spoločnosti bod 4.5 pís. a/,b/,c/, bod 5.7, bod 5.8, bod 6. 10 a pre porušenie nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutej službe a nekalú obchodnú praktiku vo forme klamlivého opomenutia a to za podmienky: 4. práva a povinnosti spoločnosti bod 4.6 a bod 4.7. Žalovaný v ostatnej časti vyhovel odvolaniu a upustil od postihu uloženého rozhodnutím P/0436/07/11 z celkového počtu 66 zmluvných podmienok iných údajných porušení v 54 prípadoch.

Krajský súd vzhľadom na rozsah žalobných podmienok upriamil svoju pozornosť na rozhodnutie žalovaného v časti o uloženie pokuty podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Uviedol, že zákon o ochrane spotrebiteľa rozlišuje medzi priestupkami a správnymi deliktami, čo má vplyv na subsidiárnu aplikáciu buď správneho poriadku alebo zákona o priestupkoch, keď zákon o ochrane spotrebiteľa v § 23 ods. 3 pri prejednávaní priestupkov odkazuje na všeobecný predpis o priestupkoch a na konanie o správnych deliktoch (§ 24) odkazuje na všeobecný predpis o správnom konaní.

Konštatoval, že ak prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi dvoma samostatnými rozhodnutiami pokutu podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa rozhodoval o správnych deliktoch a

povinnosťou nielen prvostupňového správneho orgánu, ale aj žalovaného bolo dôsledne postupovať podľa všeobecných predpisov o správnom konaní - správny poriadok. Poukázal na to, že spoločné konanie je upravené len v zákone o priestupkoch (§ 57) správny poriadok spojenie vecí na spoločné konanie nepozná a neupravuje. Podľa názoru krajského súdu ak žalovaný spojil veci do jedného konania, rozhodol nezákonne v rozpore s procesným predpisom (správny poriadok), a preto rozhodnutie žalovaného trpí inou vadou konania, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd z uvedených dôvodov pre iné procesné pochybenie zrušil preskúmané rozhodnutie v celom rozsahu aj, keď sa žalobca domáhal preskúmania len výroku o uložení pokuty.

Podľa názoru Krajského súdu žalovaný tým, že spojil veci a nezaoberal sa každým rozhodnutím individuálne, rozhodnutie vo vzťahu k zníženej pokuty je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Súhlasil s námietkami žalobcu, že z preskúmaného rozhodnutia nemožno zistiť, za ktoré správne delikty uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia bol žalobca postihnutý, v akom pomere ku kontrolovaným zmluvným podmienkam a konkrétnym prvostupňovým rozhodnutiam. Konštatoval, že ak obidvoma prvostupňovými rozhodnutiami bola žalobcovi uložená pokuta v súhrne 80 000 euro za porušenie v 162 zmluvných podmienkach a zmenou rozhodnutí došlo k uloženiu pokuty 40 000 eur za porušenie v 15 podmienkach je rozhodnutie bez náležitého odôvodnenia nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a porušením princípů proporcionality.

Za dôvodnú krajský súd považoval aj námietku žalobcu, že rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a správne orgány dbajú o to, aby v rozhodnutí v skutkovo zhodných alebo v podobných prípadoch nevznikli nedôvodné rozdiely. Uviedol, že ak v prípadoch SK/0488/99/2012 a P/415/2/2011 udelil prvostupňový správny orgán v skutkovo obdobných prípadoch s obdobnými účastníkmi konania, kde kontrolovaná osoba bola tiež spoločnosť poskytujúca spotrebiteľské úvery s celoslovenskou pôsobnosťou, pokuta 9000 eur a 1200 eur, je to v hrubom nepochopiteľnom pomere s predmetným rozhodnutím.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil úspechom žalobcu v konaní a v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. priznal mu náhradu trov konania, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku v sume 70 eur a trovy právneho zastúpenia v sume 649,10 eur.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietla.

Žalovaný v dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a všeobecných súdov, ktoré v prípade, ak daný skutkovú podstatu zákon neupravuje, analogicky použijú inú podobnú normu na daný prípad a v rámci súdnej praxe Najvyšší súd SR vo svojich rozsudkoch pri preskúmaní správnych rozhodnutí odkazuje na analógiu legis v súvislosti s trestným právom. Dal do pozornosti rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sž/18/2011, 8Sž/22/2011, 8Sž/23/2011, 8Sž/24/2011, 2Sžf/9/2010. Výslovil názor že v prípade, ak zákon o správnom konaní neupravuje postup pri spojení vecí, je potrebné za použitia analógie legis aplikovať trestnoprávnu úpravu, a preto v danom prípade možno aplikovať pravidlá spoločného konania zakotvené zákone č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších právnych predpisov. Vytýkal krajskému súdu, že uvedené vo svojom rozsudku opomenul. Súčasne dal do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v § 3 ods. 3 správneho poriadku.

Ďalej žalovaný namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa nie je dostatočne odôvodnený vo vzťahu k závažnosti prejednávanej veci, majúť za to že krajský súd sa absolútne nevysporiadal s obsahom druhostupňového ani prvostupňového rozhodnutia. Poukázal na to, že závery súdov sú pre činnosť orgánu dozoru smerodajné, keďže je dôležité oprieť sa o dôkladné odôvodnené rozsudky pri

vydávani rozhodnutí v obdobných veciach aj v budúcnosti.

Žalovaný taktiež namietal správnosť postupu krajského súdu, keď postupoval nad rámec určený zákonom, pretože žaloba v podanej žalobe žiadala, aby súd pristúpil k aplikácii § 250j ods. 5 O.s.p., ktoré upravuje možnosť súdu rozhodnúť vo veci samej a nahradiť časť výroku rozhodnutia správneho orgánu týkajúcej sa uloženia sankcie pre porušenie zákona, keďže sankciu uloženú správnym orgánom považoval za zjavne neprimeranú a prísnu. V danej súvislosti dal do pozornosti právny názor Najvyššieho správneho súdu ČR vyjadrený v rozhodnutí zo dňa 23. 10. 2003 č. k. Azs/9/2003/40 publikované v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu ČR pod č.113.

Žalovaný zotrval na názore, ktorý uviedol, aj vo svojom vyjadrení k žalobe, že výšku uloženej sankcie považuje za primeranú zisteným skutočnostiam, keď pri určení výšky pokuty zohľadnil okolnosti daného prípadu, ako aj dôvody zisteného porušenia zákona a územnú pôsobnosť žalobcu. Poukazom na § 24 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa vo vzťahu k žalobnej námietke týkajúcej sa výšky uloženej sankcie v obdobných rozhodnutiach inšpektorátov SOI, žalovaný uviedol, že sa jedná o odlišných účastníkov konania a o rôzne prípady porušenia zákonných povinností. Dôvodil, že žalovaný správny orgán rozhoduje v správnom konaní na základe predložených dôkazov a po zvážení všetkých objektívnych skutočností, a preto predložené rozhodnutia nemajú žiadnu súvislosť s právnym konaním vedeným voči žalobcovi. Zdôraznil, že zo strany žalobcu dochádza opakovane k nerešpektovaniu ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, upriamiac pozornosť aj na územnú pôsobnosť žalobcu, ktorý svojou podnikateľskou činnosťou zameranú na poskytovanie spotrebiteľských úverov vykonávaná na celom území Slovenskej republiky, ktoré konanie je o to závažnejšie, že v jeho dôsledku dochádza k porušeniu ekonomického záujmu spotrebiteľa vo veľkom rozsahu. Súčasne dal pozornosť, že nie je možné porovnávať rozhodnutia samostatných správnych orgánov, ktoré majú individuálnu rozhodovaciu právomoc. Trval na názore, že výška sankcie je proporcionálna k počtu napadnutých zmluvných podmienok.

III.

Žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania žalovaného (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný preskúmvaným rozhodnutím rozhodol tak, že z dôvodu hospodárnosti správneho konania spája do jedného konania rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. P/0436/07/11 evidované na odvolacom orgáne pod č. SK/0282/99/12 a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. P/0416/07/11 evidované na odvolacom orgáne pod č. SK/0202/99/2012, napadnuté rozhodnutia vo výrokovej časti mení tak, že účastníkovi konania Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130, pre porušenie povinnosti predávajúceho: - podľa § 4 ods. 2 písm. a/ - neukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, - podľa § 4 ods. 2 písm. b/ - neupierať spotrebiteľovi právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách podľa § 3 ods. 3, - podľa § 4 ods. 6 - zrozumiteľne formulovať zmluvné podmienky v spotrebiteľských

zmluvách, - podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a b/, na § 8 ods. 4 zákona - nepoužívať nekalú obchodnú praktiku, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutej službe a nekalú obchodnú praktiku vo forme klamlivého opomenutia, zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej Národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa) zistené pri výkone kontroly zo dňa 16. 11. 2011 v prevádzkarni účastníka konania Consumer Finance Holding, a.s., Bernolákova 4681/17, Poprad a zo dňa 16. 11. 2011 prevádzkarní účastníka konania Consumer Finance Holding, a.s., Bernolákova 4681/17, Poprad, divízia Triangel; podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa ukladá pokutu vo výške 40 000 eur, slovom štyridsaťtisíc eur, uloženú pokutu zaviazal účastníka zaplatiť do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia priloženou poštovou poukážkou alebo príkazom na úhradu na účet označený v rozhodnutí.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobcovi za porušenie právnych povinností podľa ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z..

V.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods.2 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

„Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmvacom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej v 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o uloženie sankcie v súlade so zákonom, a preto odvolací súd zamerlal svoju pozornosť v rozsahu žalobných dôvodov uvedených žalobcom v žalobe a v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného uvedených v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, či žalovaný pri ukladaní výšky sankcie žalobcovi postupoval v súlade so zákonom.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“). Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky. (§ 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z.).

Podľa § 3 ods. 1, 3 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len „orgán dozoru“) a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka - OZ).

Podľa § 4 ods. 2, písm. a/, b/, ods. 6, zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu; predávajúci nesmie spotrebiteľovi upierať práva podľa § 3.

Ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok so zákonom je predmetom kontroly orgánu dozoru.

Podľa § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného

člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Podľa § 24 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľa za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa 28) uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2 000 000 Sk (66.387,83 eur); za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 5 000 000 Sk (165.969,59 eur).

Podľa § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov- správny poriadok), okrem § 20 ods. 3 písm. e/ až h/ a § 21 a § 26a.

Podľa § 3 ods.1, správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 52 ods. 1, 2 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa 53 ods. 1, 2, 4, písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“. To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Podľa § 54 ods.1,2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré

mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutí, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania - žalobcom, z ktorých dôvodov boli splnené zákonné podmienky pre zmenu jeho rozhodnutí rozhodnutím žalovaného. Súd prvého stupňa nerozhodol vecne a právne správne, keď preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi, distribútorovi a poskytovateľovi služieb, ako aj a úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa. Zákon sa vzťahuje nielen na ochranu pred nebezpečnými výrobkami a službami, ktoré môžu spôsobiť ohrozenie zdravia a života a ohrozenie ekonomických záujmov spotrebiteľa, ale na všetky výrobky, alebo služby, ktoré dodávateľ, predajca ponúka kupujúcemu k predaju, alebo poskytovateľ služby poskytuje spotrebiteľovi. Zákonodarca v jednotlivých ustanoveniach uvedeného zákona jednoznačne špecifikuje práva spotrebiteľa so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa. Povinnosti predávajúceho, resp. poskytovateľa služby vo svojej štruktúre kopírujú práva spotrebiteľa na ochranu pred výrobkami alebo službami, ktoré môžu spôsobiť zásah do právom chránených záujmov spotrebiteľa. Výrobky a služby musia spĺňať zo strany predávajúceho alebo poskytovateľa služby kritériá tak, aby sa dostali ku spotrebiteľovi bez následných komplikácií. Z uvedených dôvodov zákonodarca preto významným spôsobom zákonom o ochrane spotrebiteľa ochraňuje spotrebiteľa, pričom pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ich podmienok, platností týchto zmlúv, práv a povinností z nich vyplývajúcich a následkov ich porušení ako aj práv zo zodpovednosti za vady a práv na náhradu škody odkazuje na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv ustanovenú v právnych normách § 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca v uvedenom právnom predpise súčasne charakterizuje dobré mravy pri predaji alebo pri poskytovaní služby, ktoré sú konkretizované všeobecne uznávanými pojmami ako vžitá tradícia, morálka, dobromyseľnosť, česťnosť a pod. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa (§ 54 ods.1,2 OZ). Zákonodarca v Občianskom zákonníku ukladá povinnosť predajcovi, resp. poskytovateľovi služby tak, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“), ustanoviac, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, pričom zákonodarca za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považuje najmä tie, ktoré zaväzujú spotrebiteľa a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, s úpravou v zmysle ktorej sa neprijateľnosť zmluvných podmienok hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. (§ 53 ods. 1, 4 písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ).

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou správnych orgánov oboch stupňov bolo v konaní zistiť skutočný stav a pri tom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy bolo potrebné pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúci trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok,).

Podľa názoru najvyššieho súdu takýto záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. 02 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

V zmysle judikatúry najvyššieho súdu, ak teda správny poriadok neustanovuje hmotnoprávnu a ani procesnoprávnu úpravu sankcionovania správnych deliktov je potrebné vychádzať z právnej teórie, ktorá v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalšej špecifikácii podliehajú správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruhom subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). V prípade správnych deliktov ide o tzv. správne trestanie, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať aj pri posúdení postihu zodpovednej osoby za porušenie viacerých právnych povinností jedným alebo viacerými skutkami (jednočinný alebo viacčinný súbeh) v spoločnom konaní. Pokiaľ teda žalovaný spojil konania, v ktorých správny orgán konal a rozhodol samostatnými rozhodnutiami a to č. P/0436/07/11 evidované na odvolacom orgáne pod č. SK/0282/99/12 a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. P/0416/07/11 evidované na odvolacom orgáne pod č. SK/0202/99/2012, na spoločné konanie, postupoval a rozhodol v súlade s § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa v spojení s § 3 ods. 1 správneho poriadku a v spojení s § 18 až 21 Trestného poriadku. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa v preskúmvanej veci nerozhodol v súlade so zákonom, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že žalovaný postupoval v rozpore so zákonom tým, že konania prvostupňového správneho orgánu spojil na spoločné konanie, v ktorom rozhodol žalobou napadnutým rozhodnutím.

Žalobca v žalobe vo veci samej predovšetkým namietal výšku uloženej sankcie. Tvrdil, že nezákonnosť napadnutého rozhodnutia vidí vo výroku o uložení peňažnej sankcie podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, považujúc výšku uloženej pokuty za neprimerane prísnu v rozpore s princípom proporcionality a to vzhľadom k povahe a rozsahu závažnosti porušenia zákona, ako aj vzhľadom na predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť správnych orgánov v obdobných veciach, vytýkajúc nedostatočnú špecifikáciu výroku rozhodnutia žalovaného ako aj nedostatok dôvodov jeho rozhodnutia.

Judikatúra najvyššieho súdu zaujala stanovisko aj k otázke nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože

podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, popřípadě i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. U priestupkoch je obdobná právna úprava, keď výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, popřípadě tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania a pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu.

Vychádzajúc z obsahu výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný žalobcovi uložil sankciu za porušenie povinnosti predávajúceho: - podľa § 4 ods. 2 písm.a/ - neukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, - podľa § 4 ods. 2 písm.b/ - neupierať spotrebiteľovi právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách podľa § 3 ods. 3, - podľa § 4 ods. 6 - zrozumiteľne formulovať zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, - podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a b/, na § 8 ods. 4 zákona - nepoužívať nekalú obchodnú prax, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutej službe a nekalú obchodnú prax vo forme klamlivého opomenutia, zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré porušenia boli zistené pri výkone kontroly zo dňa 16. 11. 2011 v prevádzkarni účastníka konania Consumer Finance Holding, a.s., Bernolákova 4681/17, Poprad a zo dňa 16. 11. 2011 prevádzkarní účastníka konania Consumer Finance Holding, a.s., Bernolákova 4681/17, Poprad, divízia Triangel. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný vo výroku jasne opísal porušenia právnych povinností, kladených žalobcovi za vinu, ktoré boli zistené kontrolou dozorujúceho orgánu v presne určených dňoch a v presne určených prevádzkarniach žalobcu. Takto špecifikovaný výrok dostatočne identifikuje porušenia právnych povinností žalobcu tak, aby nemohli byť zameniteľné s iným a v budúcnosti nenastali okolnosti z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Napokon samotný žalobca v administratívnom konaní vzhľadom k charakteru jeho obrany nemal pochybnosti o nedostatku alebo nesprávnej špecifikácii skutkov (času, priestoru, spotrebiteľských zmlúv a pod.), ktorými sa mal dopustiť porušenia právnych povinností, kladených mu dozorujúcim orgánom za vinu. V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že pokiaľ aj orgány inšpekcie v administratívnom konaní o zisťovaní a sankcionovaní správneho deliktu postupujú analógiu legis podľa trestnoprávnej úpravy, to neznamená, že trestnoprávnou úpravu aplikujú doslovne, pretože pre ich postup a rozhodovanie je základným hmotnoprávnym predpisom zákon o ochrane spotrebiteľa a procesným správny poriadok.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že žalovaný uložil výšku pokuty neprimerane v rozpore s princípom proporcionality a to vzhľadom k povahe a rozsahu závažnosti porušenia zákona, ako aj vzhľadom na predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť správnych orgánov v obdobných veciach.

Vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu pri aplikácii vyššie citovanej právnej úpravy odvolací súd dospel k záveru, že skutkami kladeným žalobcovi za vinu napadnutým rozhodnutím žalovaného sa žalobca dopustil porušenia právnych povinností vyplývajúcich mu z právnych noriem ustanovených v § 4 ods. 2, písm. a/, b/, ods. 6, v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ a v § 8 ods. 4 zákona č.250/2007 Z.z., a preto správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade so

zákonom o ochrane spotrebiteľa, keď žalobcovi za porušenia právnych povinností uložili sankciu. Žalobca ako poskytovateľ služby, ktorou spotrebiteľovi poskytoval spotrebiteľský úver, bol povinný pri poskytovaní spotrebiteľského úveru postupovať v zmysle platnej právnej úpravy ustanovujúcej úpravu spotrebiteľských zmlúv v zmysle §§ 52 a nasl. OZ, zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ako aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa. Uvedené skutkové okolnosti vyplývajúce z administratívneho spisu aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne preukazujú a to vzhľadom na rôzne údaje vo vzťahu k poskytovaným úverom, že postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľských úverov v posudzovaných prípadoch možno preto považovať za postup v rozpore s požiadavkami neukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, neupierať spotrebiteľovi právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách podľa § 3 ods. 3, zrozumiteľne formulovať zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa - žalobcu, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - k poskytnutiu úveru, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z predložených listinných dokladov odvolací súd tiež zastáva názor, že žalobca svojim postupom sa dopustil aj klamlivej obchodnej praxe, pretože v procese uzatvárania spotrebiteľského úveru podstatné informácie týkajúce sa spotrebiteľského úveru poskytol spotrebiteľovi nejasným, nezrozumiteľným spôsobom, čím mohol spotrebiteľa viesť do omylu vo vzťahu k poskytovanému úveru majúcim za následok, že spotrebiteľ prijal rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal. Žalovaný preto správne posúdil, že uvedeným skutkom sa žalobca dopustil aj porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z., z ktorej právnej úpravy vyplýva, že obchodná prax sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie, a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody. Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznámi obchodný účel obchodnej praxe, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Vzhľadom k uvedenému žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď na základe skutkových zistení, ktorými mal preukázané konanie žalobcu porušujúce právne povinnosti ukladané mu zákonom, pristúpil k uloženiu sankcie. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolennej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.). Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ zákonodarca v právnej norme § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa ustanovuje, že za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcu alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2 000 000 Sk (66.387,83 eur) a žalovaný uložil žalobcovi pokutu vo výške 40.000eur, rozhodol žalovaný v rozsahu rozpätia zákonom predpokladanej výšky sankcie. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu pri uplatnení plnej jurisdikcie súdu (§ 250i ods. 2 O.s.p.) mal preukázané, že žalovaný výšku sankcie v danej veci uložil na základe svojej správnej úvahy, ktorú súd preskúmava len v rozsahu, či touto úvahou nevybočil zo zákonného rámca. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že správna úvaha žalovaného, ktorou rozhodol o uložení sankcie v danom prípade, je v súlade so zákonom, v zmysle ktorého žalovaný realizoval svoju právomoc.

Nebolo možné prihliadnuť ani na argumentáciu žalobcu, že rozhodovacia činnosť žalovaného je rozdielna v obdobných prípadoch. Odvolací súd k tejto námietke konštatuje, že žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa pri výkone dozorujúcej právomoci na trhu, zákonom im zverenej, sú povinní sa každou jednotlivou vecou zaoberať samostatne, prihliadať na všetky okolnosti, ktoré v individuálnej veci vyšli najavo, tieto posúdiť samostatne vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto nie je možné

porovnávať len samotné ukladanie výšky sankcií na základe ich rozhodnutí ako individuálnych správnych aktov v rozdielnych prípadoch, bez prihliadnutia na iné konkrétne okolnosti v týchto iných veciach.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu a z relevantnej právnej úpravy námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu považoval za opodstatnené.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa vykonal v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážil dostatok relevantných skutkových zistení na vydanie rozhodnutí, skutkové okolnosti správne právne posúdil, z ktorých dôvodov žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán postupoval a rozhodol v súlade so zákonom, keď v rámci prieskumnej svojej právomoci zmenil vo výroku a v príslušnej časti odôvodnenia prvostupňové rozhodnutia, vychádzajúc v podstate veci z rovnakého skutkového stavu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu záver žalovaného správneho orgánu vyslovený v odôvodnení jeho rozhodnutia zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa, keď vykonaným dokazovaním v danej veci bolo dostatočne preukázané, že žalobca konaním kladeným mu za vinu porušil právne povinnosti vyplývajúce mu z § 4 ods.2, písm. a/, b/ ods. 6, v spojení s § 7 ods.1, 2 písm. a/, b/ a v spojení s § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré porušenia zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 220 O.s.p. a s § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. zmenil tak, že žalobu zamietol.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania z dôvodu jeho neúspechu v konaní nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.